

Arrest

nr. 288 200 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan haar asielmotieven. Er werd onder meer vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan haar beweerde activiteiten voor de groep van A. R., noch aan de beweerde vervolgingsfeiten die hieruit zouden voortvloeien. Voorts maakte zij niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een geloofwaardige en oprechte bekering. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 265 050 van 7 december 2021.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van haar tweede verzoek. Er werd immers vastgesteld dat er geen sprake was van nieuwe elementen die een nieuw licht konden doen schijnen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde politieke problemen die zij in het kader van haar eerste verzoek aangehaald had. Aangaande haar beweerde bekering tot het protestantisme werd vastgesteld dat zij nog steeds niet kon overtuigen van de oprechtheid en geloofwaardigheid van haar bekering. Zij kon dan ook geen nieuw licht werpen op de vaststelling dat er niet kon worden aangenomen dat zij zich bij terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren of als dusdanig gepercipieerd zou worden. De door haar aangebrachte gebeurtenissen die zij in het verlengde van haar bekering situeerde werden evenzeer niet aannemelijk bevonden door het CGVS. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 271 240 van 25 mei 2022.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat haar politieke problemen nog steeds actueel zijn. A. R. zit immers nog steeds in de gevangenis en hij kwam nog niet vrij. Door haar bekering in België zijn haar problemen nog erger geworden. Sinds drie jaar heeft zij ook religieuze activiteiten. Zo gaat zij regelmatig naar de kerk en neemt zij op vrije dagen deel aan online ceremonies. Sinds een jaar geleden is zij actief in manifestaties om de mensen in Iran te steunen. Zij ging al naar vijf of zes manifestaties. Bij terugkeer naar Iran vreest zij dat zij gemarteld zou worden door het Iraanse regime omdat ze meer informatie willen over A. R.. In het kader van haar huidig verzoek legt zij de volgende documenten neer: een stapel documenten met betrekking tot haar medische situatie in België (kopie) waarvan zij aangeeft dat zij hiermee wenst aan te tonen dat zij fysiek en mentaal niet in staat zou zijn om ondervraagd te worden door agenten in Iran. Met betrekking tot haar geloofsactiviteiten legt zij de volgende documenten neer: een attest van de Iraanse kerk van 22 september 2022 (origineel), vier getuigenissen van leden van haar kerk inzake haar activiteiten (kopie); en een foto van haar en de pastoor (kopie). Voorts legt zij vijf foto's neer van betogingen waar zij aan deelnam waarvan zij aangeeft dat deze plaatsvonden voor het Europees parlement en aan het centraal station te Brussel in de periode van 3 september 2022 tot en met 25 september 2022 (kopie). Tot slot legt zij ook een handgeschreven brief neer van de voorzitter van de 'Monarchie partij' (kopie) waarvan zij zegt dat hij haar politieke activiteiten bevestigt. Ook zegt zij dat zij video's van de manifestaties in België naar deze partij stuurt.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster betoogt dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

6. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatie-bevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

7. Wat betreft haar bekering tot het protestantisme, verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar haar afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten in het kader van haar huidig verzoek, en herhaalt grotendeels haar betoog en argumentatie zoals aangevoerd in het kader van haar vorig beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van haar tweede verzoek om internationale bescherming. Aldus brengt verzoekster in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

Bijgevolg slaagt verzoekster er met het voorleggen van de nieuwe documenten wederom niet in het minst in om de conclusie van de Raad in arresten nrs. 265 050 en 271 240, dat zij niet aangetoond heeft vanuit een oprechte christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, te wijzigen en dat aldus evenmin kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of als dusdanig gepercipieerd zal worden door haar omgeving, te wijzigen. Verzoekster brengt ook in dit verzoekschrift geen enkel nieuw concreet element, noch enige objectieve landeninformatie aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Iran wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd of dat haar afvalligheid zou worden toegedicht.

8. Verzoekster heeft aan haar verzoekschrift de volgende stukken gevoegd: "3. Mail CGVS met aanvullende informatie en documenten dd. 15 september 2022.", "4. Mail CGVS met aanvullende documenten dd. 26 september 2022." en "5. Mail CGVS met aanvullende documenten dd. 18 oktober 2022.". Verzoekster stelt hierbij dat deze aanvullende stukken echter niet worden vermeld in de bestreden beslissing, waardoor het onderzoek onvolledig en derhalve onzorgvuldig werd gevoerd.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het CGVS alle voorgaande e-mails zou hebben ontvangen en evenmin toont verzoekster dit aan. Bovendien heeft verzoekster nagelaten om de bijlagen van deze e-mails toe te voegen aan haar verzoekschrift waardoor de Raad geen kennis kan nemen van (de inhoud van) de bijlagen van deze e-mails. Wat betreft de "5. Mail CGVS met aanvullende documenten dd. 18 oktober 2022." wijst de Raad erop dat deze e-mail dateert van na de bestreden beslissing van 17 oktober 2022.

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 staat onder eed en tolkt Farsi – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt erin dat zij oprechte en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en deze heeft ondersteund met (onder meer medische) stukken en landeninformatie, waaruit ook haar deelname aan manifestaties in België blijkt alsook online ceremonies. Zij stelt dat de actuele situatie in Iran niet stabiel is, dat zij er bij terugkeer hardhandig zal worden ondervraagd en dat haar medische toestand maakt dat zij dit niet zal aankunnen. Waar zij, na het indienen van het thans voorliggende verzoek, niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij, stelt zij dat de beslissing om haar niet persoonlijk te horen berust op een appreciatiebevoegdheid en dat de verwerende partij deze op een onredelijke wijze heeft uitgeoefend, gelet op de door haar neergelegde stukken. De verzoekende partij besluit dat Iran een dictatuur is, dat zij er politieke problemen kent, onder meer omwille van haar bekering, en wijst erop dat zij in België geniet van haar vrijheid, waarbij zij zelf kan bepalen welke kleding zij draagt, terwijl zij in Iran om deze reden zou worden bedreigd.”

5. Verzoekster verwijst naar de actuele situatie in Iran en wijst erop dat zij in België zelf kan bepalen welke kleding zij draagt, terwijl zij in Iran om deze reden zou worden bedreigd.

Gelet op de gewijzigde en actuele politieke, maatschappelijke en veiligheidssituatie in Iran sinds het nemen van de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift in oktober 2022 alsook verzoeksters voornemen en wens om zelf te bepalen welke kleding zij draagt, meent de Raad dat deze elementen in overweging moeten worden genomen en dat zij tot een verder en grondig onderzoek nopen.

De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt ingenomen in de beschikking van 7 februari 2023.

6. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting alsook het ontbreken van de nodige onderzoeksbevoegdheid, beschikt de Raad niet over essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 oktober 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES